

ATTILÂ ŞENKON • Yalan Satıcısı

ATTILÂ ŞENKON 21 Ağustos 1962'de Ankara'da doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini bu kentte tamamladı. 1987'de Orta Doğu Teknik Üniversitesi Mimarlık Fakültesi Mimarlık Bölümü'nden yüksek lisans derecesiyle mezun oldu. 1990'da yayımlanan ilk kitabı *Her Gün Perşembe Olsa* ile 1991 Akademi Kitabevi Öykü Özendirme Ödülü'ne değer görüldü. Diğer kitapları: *Uykusuz Gece Düşleri* (öykü, 1993), *Ten Yüğü* (öykü, 1995), *Bütün Düşler Nazlı'dır* (roman, 1998), *Bıyık İzi Yalamları* (öykü, 2002), *Gökkuşağına İki Bilet* (roman, 2004), *Sustum Duydun mu?* (öykü, 2009), *Geveze Kitap* (çocuk kitabı, 2010), *Bahar Temizliği* (öykü, 2011), *Aykırı Üçgenler* (öykü, 2011), *Geveze Kitap Tatilde* (çocuk kitabı, 2012), *Telef* (roman, 2017).

İletişim Yayınları 2715 • Çağdaş Türkçe Edebiyat 467

ISBN-13: 978-975-05-2588-9

© 2019 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2019, İstanbul

EDITÖR Duygu Çayırıcıoğlu

KAPAK TASARIMI Deniz Karagül

KAPAK Cihangir Aytuğ

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Nebiye Çavuş

BASKI Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu, 2. Matbaacılar Sitesi, B Blok, 6. Kat, No: 4NB 7-9-11

Topkapı, 34010, İstanbul, Tel: 212.613 38 46

CILT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 11935

Mahmutbey Mahallesi, Devekaldırımı Caddesi, Gelincik Sokak,

Güven İş Merkezi, No: 6, Bağcılar, İstanbul, Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

ATTILÂ ŞENKON

Yalan Satıcısı

*Beni,
herkesten
dokuz ay on gün fazla tanıyan
en eski dostum
anneme.*

İÇİNDEKİLER

GİRİŞ

Kıtır'da boş masa yoktu.....	11
Çılgın muknatası.....	19

GELİŞME

Unutmanın dayanılmaz hafifliği.....	29
Hassas konular, ince işler.....	41
Kalbin yeni adresi.....	57
Sahte acun.....	69
Hayatın geçtiği dalgalar.....	85

ÇIKIŞ

Cepteki sürpriz.....	113
Bir taş daha yerine oturur.....	117

GİRİŞ

Kıtır'da boş masa yoktu

“Eskimişsin sen.”

Kuğulu Park'ta karşılaşıyoruz. Beni tepeden tırnağa süzüyor ve ilk sözü bu oluyor.

Böyle zamanlarda kimi densizlerce kurulan “kilo almışsın”, “saçların beyazlamış” benzeri cümleler bile yeterince itici, inciticiyken gözümün içine baka baka “eskimişsin sen” demek de neyin nesi? İntikam soğuk yenen bir yemekse eğer; dört yıl beş ay beklettiği yemeği, köprüünün üstünde bir lokmada, afiyetle yiyor Berna.

Dört yıl beş ay... Nasıl bir rastlantı bu? Yine önceden kurguladığı bir oyunla karşıma çıkmış olmasın sakın?

Omuzlarım çöküyor. Tükenmiş hissediyorum kendimi.

Ağzımı açacak fırsat bırakmadan teşhisi koyup tedaviyi de öneriyor ayaküstü.

“Durum gerçekten ciddi,” diyor. “Şu haline bak. Ülkenin sorunlarına kafa yormanın sonucu işte. Hayatı fazla ciddiye alma. Dalga geç biraz.”

Başparmağıyla burnumun ucuna dokunarak konuyu noktaltıyor. Uzaklaşıp gidiyor hızla.

“Senin de patavatın bitmiş!” diye seslenmek istiyorum ardından.

Bu kadarına param yeter.

Gececeğim bu dalgayla iki kişinin emrini aynı anda yerine getirebilecek fırsatı yakalamışken, susmayı tercih ediyorum yine. İlişkimiz boyunca, esprilere gülebilmesi için açıklama yapmam gerekmişti hep. Bunu da tek başına anlayamayacak nasıl olsa.

Köprünün ahşap korkuluğuna dayanıp belediyenin dün gece yarısı hoyratça budadığı kavakları seyrediyorum. Berna'nın az önce söyledikleri; özellikle “Durum gerçekten ciddi” sözüne yaptığı imalı vurgu, Gezi Direnişi sırasında bu parkta el ele haykırdığımız sloganlarla birleşerek kulaklarımda çınlıyor. Sakinleşmek umuduyla, fiskiyeden dökülen suyun şırıltısını dinliyorum bir süre. Kafamdaki sesleri bastırma-ya yetmiyor.

Havuzla atılan simitleri kapışmaktan başka kayguları olmayan kuğular sinirimi büsbütün bozunca, aradığım sorunun yanıtını sanki birada bulacakmışım gibi ani bir kararla Kıtır'a doğru yürüyorum.

Hayatla dalga geçmeye başlarsam yenilenir miyim acaba?

* * *

Buraya sürekli takılanlar yalnız olduğumu düşünüyor, hatta acıyorlardır bana. Haksız sayılmazlar. Öyle ya, haftanın en az üç günü tek başına gelip tuvalet kapısının girişindeki masaya oturan; o masayı bira, patates kızartması, kitap, defter, kâğıt ve kalemleriyle paylaşan biri için başka ne düşünülebilir ki?

Kendi kendime güldüğümü, durup dururken gözlerimin dolduğunu fark eden çapraz masadaki derin gamzeli kadın gibi biraz daha dikkatli ise yalnız yanına deliyi de ekliyorlardır mutlaka. Olsun. Bozulmam. “Yalan satıcısı” olarak çıktığım yolun yıllar sonra ulaştığım bu durağında “yalnız bir deli” diye anılmak incitmez beni.

Fikrim sorulsa; deli yerine çılgını tercih ederim elbette. Neyse, önemli değil. Sıfatların üstünde durmaya değmez. Deliliği de, çılgınlığı da severim. Gereğinden fazla ciddiyet insan bünyesine zararlıdır. Başa ağrı, mideye gaz, kalbe spazm yapar. Bu yüzden, ölümlü dünyada aklın ipini biraz salmakta yarar var bence.

Dışarıdan bakıldığında yanım ve karşım boş görünse de, benim masam her zaman doludur aslında. Mesela tam şu anda, yazdıklarına ara verdim, Pepuk ve Zinar ile birlikte oturuyorum. Dosyayı yayınevine teslim etmeden önce kendilerini bir önceki romanımdan neden çıkardığımı açıklıyorum onlara.

Yıllardır görüşmediğimiz Sağkız da yoldaymış, neredeyse gelmek üzeredir. Telefonda sesi titriyordu. Çocukluk arkadaşımız Orhan'ın izini bulmuş büyük bir rastlantıyla. Belki sürpriz yapıp birlikte girerler kapıdan kimbilir? İşte o zaman seyreyleyin siz masadaki şenliği, şamatayı.

* * *

Foldur foş yolda bu trafik de neyin nesi şimdi? Dakikalar dır kımıldamıyoruz. Çakılıp kaldık olduğumuz yere. Geci keçeğim. Ayıp olacak. Dokunulmazlardan biri tabakhaneye bok yetiştirecektir, bizi onun için bekletiyorlardır ellamki. Tepki gösteren de yok. Koyun gibi itaat ediyor herkes. Şeytan diyor, git şoförün yanına; elini kaldırmadan bas korna ya, yık ortalığı...

Ah deli Sağkız, gücün kaldı mı sanki yeni gözaltılara, sorgulara? Şu tısga bedeninin, cimbite dönmüş kollarıyla daha

kaç işkenceye dayanabileceksin? Yüreğin yeryüzündeki bütün haksızlıklara isyan etmekten yorulmadı mı hâlâ? Sakinleş, içinin azgını sularını durult artık.

Yarım asırlık ömrümde ne çok ölüm gördüm. Göçüp gidenlerin, götürülüp dönemeyenlerin haberlerini alıp verdikçe katılaştım, kanıksadım bunu.

Yine de taşınması güç, ağır bir yükte gidiyorum buluşmaya. Işık bana benzemiyor çünkü. Hassastır o, kırılgan. Sahi, Orhan hakkında öğrendiklerimi, çok düşkün olduğu kızı Tuğçe'nin yaşadıklarını nasıl söyleyeceğim ona? İyisi mi biraz daha açılmasın tükürdüğümün trafiği.

* * *

Her ay muntazaman aldığım mecmuanın Aralık 2017 sayısı.

Vakıa bugün ayın daha ikisi, ama çıkmıştır.

İyi de ismi neydi?

Hay Allah!

Parayı da uzatmış bulundum.

Büfedeki gençle bakışıyoruz.

Müstehzi bir ifadeyle gülüyor.

Dalga geçiyor akli sıra.

Geçmeyip de ne yapsın?

Unutkanlık, onun yaşında biri için anca eğlence mevzu.

Boşuna dememişler, kurt kocayınca köpeklere maskara olur diye.

Senelerce emek verdikten sonra tekaüt edildiğim mesleğimi söylesem, yaptığından utanır.

“Senin durumundakilere bunu öneriyorlar bey amca,” diyor. “Çözdükçe dua edersin bana.”

Uzattığı mecmuayı alıyorum.

Kapağında, bir aktrisin siyah beyaz bulmaca karelerinin üzerine basılmış renkli fotoğrafı var.

Televizyonda dizisi gösteriliyor.
Reklamlarda da çıkıyor bazı.
Eskilerden olsa hatırlardım hemen.
Yeniyetmelerin adını tutamıyorum aklımda.
Sahi kimdi bu kız?

* * *

Önümde durup camı indirmiş, “Şehir tarafına gidiyorsanız bırakayım hocam,” diye seslenmişti. Tanımıyordum onu. Öğrencim olmadığından emindim. Bizim bölümde görmüşlüğüm de yoktu. Kulaklığımı çıkardım, atıştırmaya başlayan kardan korunmak ve bu yakınlığın kaynağını öğrenmek için arabaya bindim.

Öyle küçük görünüyordu ki, “Ehliyetsiz araba kullanmanın suç olduğunu biliyorsun değil mi?” diye takılmadan edemedim. Şaşkın şaşkın yüzüme baktı. Bu bakışta biraz korku da sezince açıklamak zorunda kaldım.

“Yaşın ehliyet almaya yetecek gibi durmuyor.”

Gülümsedi. Daha sonra her belirişlerinde içlerinde kaybolmak isteyeceğim derin gamzelerini ilk kez o zaman gördüm.

On sekiz yaşı dolar dolmaz ehliyetini; babası da, üniversite sınavını kazanma armağanı olarak arabasını almış. Beyaz be-me-ve’sinde küçük, mutlu bir prenses...

Nizamiyeye ulaştığımızda kar yağışı hızlandı. Tippiye döndü birden. Telaşlanmıştı. Eskişehir Yolu’na çıkmadan sağa çekip arabayı durdurdu.

“Ehliyetim var ama fazla deneyimim yok,” dedi.
“Rica etsem siz kullanır mısınız hocam?”

“Neden bana hocam diyorsun?”